

MARÍA MARIÑO

POEMAS

Unha selección de poemas a partir de:

“María Mariño: Obra completa”.
Edición de Victoria Sanjurjo Fernández.
Biblioteca das Letras Galegas.
Ed. Xerais. 1994

Sección de Filosofía e Pensamento
Comisión Técnica de Xénero
Consello da Cultura Galega

Indice

Do libro *Palabra no Tempo*

3 - Inda vou na mesma meniña" [pax**63**]

4 - Tiven medo de bogar" [pax**132**]

Do libro *Verba que Comeza*

5 - Aquí che deixo, meu peito canso, aquí" [pax**147**]

6 - Está caendo a folla i en min nace primaveira." [pax**199**]

7 - Había que chegar, había que chegar pra ser" [pax**206**]

Inda vou na mesma meniña

aquela que fogueaba sin leito!

¡Son aquela!
¡Son aquela que no bosco
escuitaba o himno dela!

Son aquela mañanciña,
entre orballo das rosas,
entre area de sendeiros,
onde atopaba a campana.

Caladiña eu chamaba
en berros que hoxe esquezo,
cando o navío de lonxe
o meu mar cheo atracaba.

¡Son aquela!
Son aquela tarde queda
que no serán se chamaba
miña aurora sin coores
chea dun farto rebusco
que en un xordo a min chegaba.

¡Son aquela!
Son aquela pena nubra
que de mofo entrenzaba
a lonxe voz do poeta,
cando aínda non sabía
que era para ela
o que aquela voz narraba.

¡Son aquela!
Son aquela sempre soia
que paseaba a ribeira
a ver si nela atopaba,
a ver si nela afogaba.

Eu non sei,
eu non sei son sinceira
Eu sentía un lonxe triste,
eu sentía nel ledicia,
eu quería quedar soia,
eu quería compañía,
¡aquela que eu non sabía!

Hoxe o sol enxuga a néboa.
Os dous tecen amores.
¡Han de saber algo dela!

Tiven medo de bogar,

tiven medo de auga crara.
Anque fora cuns bos remos
anque fora na mar calma,
¡non bogaba!, ¡non bogaba!

O medo xa non sei del.
Xa secou aquel mar longo.
E sin saber donde veu,
si é doutro ou é meu,
navego nun mar de fondo.

Aquí che deixo, meu peito canso, aquí

che deixo,
aquí che deixo nestes branco papel trillado, neste
percurso as horas.
¿Quen eres -preguntaranche-, quen eres?
Son a néboa que anda soia, son o sol
que quenta as queixas, dos camiños
son o farto,
son o sono que rixe
mundo que verte tempo,
son o berro caladiño entre arranque-brío de sono morto.
Das cousas que non se atopan
tamén son,
das ondas que soio van, van e van,
delas son,
de cando veñen e vein vindo
delas son. Son o ledos daquel sono -terra de sin pisadas,
soio remaxe das cousas-.
Papel branco,
trillado,
papel,
berra,
berra entre os fortes
desde onde as miñas verbas che magoan

Está caendo a folla i en min nace a primaveira.

¿Quen entenderá este mar vello?
¿Como digo onte sendo hoxe?
¡Como farto a miña verba do nacer que xa pasou!
¡Como reino nas migallas onde medrei un bon día!
¿Como piso forte sendo branda?
¿Como digo si si non está escoitando?
¿Quen entenderá este mar vello?
Medro, medro e non sei onde parar.
Preso xa e ceguiña no cume
lévame,
lévame ó chan a verba.

Queda hoxe o chan soio
muxindo a pegada do tempo.
Mesturadas terras penetran, peneiran fariña,
fariña que non fai masa.c
Rebélanse as ondas ós mares,
os ríos afogan a pradeira seca,
os camiños non se atopan.
¿Quen entenderá este mar vello?
É outono i en min nace primaveira.
¿Quen o entenderá?

Había que chegar, había que chegar pra ser.

Había que deixar o que nacera,
o que iba medrando.
Había que deixalo.
Había que chegar.
Había que deixar a cume,
cume de quenturas,
cume que vive baixo a ponte das loitas,
baixo remos que viven no olvido do ben,
baixo a cruz que nos desina o tempo,
baixo a terra que apresada nos vai decindo,
nos di:

"Había que chegar"

De cando en cando a miña cume fala soia,
volve ó seu e logra del,
logra a resposta do vecín-peito enfermo,
peito que se espaia recio pra aquel outro que non ten cura,
peito feito dela que chega a nós,
peito que volve a cume ó seu,
súa infancia tecedeira,
súa primeira mirada que veu luz,
seu mañán en onte xa feito,
seu día craro:
toda a verdade das cousas.

¡Anos poucos. Ouh!